

RADIOBIL 10

ANROPAR

UNO MODIN

RADIOBIL 10
ANROPAR
UNO MODIN

 SAGA
EGMONT

Uno Modin

Radiobil 10 anropar

SAGA Egmont

Radiobil 10 anropar
Copyright © 1961, 2020 Uno Modin och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726342345

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Stölden

Bert kom körande neråt Katarina Bangata då han såg ynglingen i skinnjackan stå vid den stora svarta bilen. Han kunde inte undgå att se honom; bilen stod parkerad nästan mitt i gatan, grabben hade ryggsidan av jackan dekorerad med ett stort hästhuvud. Bert drog hårt på gasen när han svepte förbi, det smattrade som en kulspruta mellan husväggarna.

Även om man bara kör moped kan man väl visa att man finns!

Sedan måste han slå på en tvärnit i korsningen av Södermannagatan — det kom en taxi smygande där. Men han klarade sladden. Så for han i maklig takt längs Sofiagatan och svängde upp till vänster mot Nytorget. Han saktade, körde upp vid trottoaren, stannade och steg av.

Det var i skymningen. Dagen hade varit het och nu hade det mulnat som om det skulle bli regn. Husväggar och asfalt var ännu laddade med solvärme. Fönstren stod vidöppna — där hängde folk i skjortärmar och ljusa klänningar. Människorna på gatan gick lätt klädda. Utanför biografen Rixis röda runkantiga neonskylt hade ett gäng ungdomar samlats. Ett par av dem hade samma svarta jackor med samma röda emblem som den grabben hade som Bert sett vid bilen.

Han stod och väntade med handen på styret.

Ricki syntes inte någonstans.

Bert tittade in mot den lilla planteringen. Där var lugnt och stilla. Lyktorna hade ännu inte tänts, och gubbarna som satt och pratade på bänkarna under träden syntes som

suddiga skuggor. På lekplatsen bredvid hängde gungorna tomma i stålställningarna. Någon hejade på honom och han vände sig om. En lång mager pojke i rutig sportskjorta och fransiga jeans stod där.

— Haj, Dan!

Bert lät inte särskilt entusiastisk.

Dan kom fram. Han rörde sig snabbt. De kvicka ögonen gled från mopeden till Berts ansikte och tillbaka igen.

— Vilket skapligt åk! Är det Hasses?

Han lät ivrig. Bert nickade, över den andres axel såg han bort mot biografen.

— De är här igen, sade han lågt. Har du sett?

— Red Horses ja. Dan släppte inte mopeden med blicken. En jättesnygg kärra. Men vad ska du med rörtången?

Rörtången låg på pakethållaren. Den var omlindad med papper för att inte skramla.

Bert svarade inte på frågan, det verkade som om han inte hade hört den. Han tittade fortfarande bort mot gänget utanför biografen.

— De går omkring och stöter. Jag tror att de letar efter nån.

— Moppen är ju alldeles ny, flinade Dan. Det är väl inte varg på den redan.

— Den är okay, det kan du skriva upp.

— Men vad ska du med rörtången?

Bert gav den andre en blick.

— Ricki ville låna den.

— Vad ska han med den?

— Inte vet jag, svarade Bert nonchalant. Det sa han inte. Han ska väl fixa nånting.

Dan lutade sig över mopeden. Bert stod äganderättstolt och såg den andre treva med fingrarna över handtag och sladdar.

— Bra motor?

— Jätteskarp, försäkrade Bert. Fläktkyld.

— Fotväxel det är bra. När jag löper... Men jag tar nog en Falken. Det är så skarpt styre på Falken.

— Har du stålar då?

— Farsan satte in på bok åt mig. När jag jobbade i somras... Jag ska jobba i sommar med. Det blir lagom, jag har så det räcker när jag fyller femton nästa vår.

— Brorsan har lovat mig den här när jag fyller. Han tjänar grovt du vet. Han köper bil då.

Dan stod och strök över styret och strålkastaren.

— För all del, styret är bra på den här också.

— Jättefint, sade Bert.

Men han verkade inte riktigt engagerad. Hela tiden stod han och såg sig omkring. Bilmotorer brummade i bakgrunden och man hörde fnittret och skratten från gruppen vid bion. Det var några flickor med i gänget också. Plötsligt tändes gatlyktorna.

— Du har inte sett Ricki?

Dan rätade på sig. Han strök sig över näsan med avigsidan av handen.

— Ricki? Jo. För en stund sen — han stod borta vid kiosken. Jag tyckte det var han.

— Ensam?

— Jag tyckte det var han som gick in i telefonkiosken.

— Ska vi gå och se efter?

— Jag är på väg dit, sade Dan. Jag skulle köpa godis och så skulle jag köpa en tidning åt syrran. Men jag glömde tidningen.

De gick tillsammans bort genom planteringen, båda nonchalanta med händerna djupt i fickorna. Den tvärklippta kanten av gräsmattan höjde sig litet över grusgångens nivå. Dan försökte gå med höger fot på gräskanten och vänster på gången — hoppande saxa sig fram.

— Var har du Rolle? frågade han.

Bert ryckte på axlarna.

— Rolle. Jag vet inte.

— Ni är ju kompisar.

— Han sitter väl hemma. Bert drog på det. Spelar schack med sin morsa eller nåt sånt.

Dan skrattade.

— I kväll!

— Jag vet inte. Jag går inte omkring och håller honom i hand.

— Är ni inte kompisar längre?

— Äsch! Tja. Jag träffa'n i eftermiddag.

— Jag bara undrar, sade Dan. Ni brukar ju... Rolle är hygglig tycker jag.

Bert svarade inte.

Det var kö utanför den lilla kiosken. Kvällstidningarna hade kommit med extraupplagor. De röda och brunröda löpsedlarna hängde slaka i vindstillheten som om de inte orkade bära upp de stora bokstäverna. »Jättebrand gör 20 hemlösa!» I något mindre typer: »Ny uppseendeväckande fotbollstransfer.» Någon i kön sa: »Lika bra att sälja hela landslaget på auktion...» Ett gammalt par hade stannat bredvid de övriga. Mannen petade löpsedeln till rätta med käppen: »Jättebrand — undra på det i den här värmen...»

Bert stod ensam på trottoaren och såg dystert framför sig. Då och då kastade han en blick på sin klocka.

Så här gör man inte. Är man kompis så är man. Man lovar inte en sak och så... »Nytorget», hade han sagt. Bergis. Som han själv brukade säga: »Stensäkert!» »Du tar med den i kväll. Till Nytorget. Vi säger klockan nio. Stensäkert.» Och jag lovade fast jag hade kommit överens med Rolle att kila till Zinkensdamm och titta på träningen och jag måste ge honom återbud. Det här är inte likt Ricki...

Bert knep samman läpparna.

Ricki hade kommit stickande i eftermiddag just när Bert skulle gå ner i källaren; han hade ju lovat Hasse att torka av mopeden. Bert skulle gärna ha struntat i putsen och gått ut med Ricki om det hade gällt det. Att gå ut på gatan och visa småkillarna att man var accepterad av en som var nästan vuxen, av en så strong grabb, just som Ricki... Men Ricki hade sagt: »Okay, jag tar ett bloss under tiden. Jag väntar gärna.» Och så hade han suttit på hyvelbänken och fått syn på rörtången i verktygslådan och sagt att han gärna ville låna den. Så hade han brutit upp plötsligt — det var något som han hade glömt men som måste ordnas. Han hade sagt — så där självklart som var typiskt för honom: »Vi kan träffas i kväll. Du tar med den. Till Nytorget. Klockan nio. Stensäkert.»

Bert såg sig om. Dan hade försvunnit — fått sin tidning och stuckit hem med den. Och klockan var redan över halv tio.

Det kunde vara för Red Horses-gänget. Jag tror inte Ricki gillar dem. Han kanske höll sig undan...? Nej, Ricki var inte den som höll sig undan. Ville de bråka var inte Ricki den som nobbade.

Det kunde vara för nån tjej. Ricki var inte svag för tjejer, men nån gång hade det hänt... Kanske satt han på nån bänk och höll nån tjej i handen. Kanske var det därför?

Bert släntrade i väg på gången in under träden. Där stod några bänkar grupperade i skuggan runt blomrabatterna. Alla var upptagna, men det var mest äldre som satt där. Bert gick vidare över lekplatsen. Det låg en liten hink kvarglömd i en av sandhögarna. En boll låg där också. Han gjorde en runda kring hela området, tittade bort mot buskagen och gräsmattorna.

Ingenting.

»Stensäkert...é Jämt snackade Ricki om detta att hålla ord. Hade man sagt en sak... Ricki höll ord. Nå, men en

gång... Ja, det var i lördags. Då hade han lånat två kronor... Det var en ren händelse att jag hade så mycket. Det var hela veckopengen, men jag hade sprungit ärenden åt blomsterhandeln och fått några kronor. De två kronorna — vad var det Ricki hade sagt: »Du får dem på måndag...» Det var fredag i dag. Jag har inte fått dem än...

Konstigt, jag hade nästan glömt det. Det var väl för att det var Ricki...

Då han gick tillbaka över lekplatsen gav han den övergivna bollen en ilsken spark. Den försvann bortåt Katarina skola. Borta vid biografen startade en motor med ett fränt puttrande. En av Ettans spårvagnar rundade med gnisslande hjul hörnet av Skåne- och Nytorrgsgatorna. Gänget utanför Rixi syntes inte längre.

Han suckade övergivet då han gick bort mot platsen där han ställt mopeden.

Det var ju här han hade ställt den? Nej, kanske inte... Kanske det var längre fram.

Sedan tvärstannade han.

Det var här. Precis under lyktan...

Han kände som en iskall ilning från huvudet och rakt genom kroppen. Han flämtade till.

Mopeden var borta!

Det hände mycket i den sekunden, men allt hände på en gång och var omöjligt att åtskilja.

Som om jorden hade lyft sig.

Som om de fyra röda neonbokstäverna över biografingången plötsligt börjar snurra.

Som om allt blivit svart.

Och rakt igenom detta virrvarr likt ett spjut av eld.

Hasses moped var stulen!

Bert gav till en hulkande snyftning. Han började springa. Han hade hört en motor starta... En motor som puttrade...

På ljudet hade det verkat som om den svängt upp på Skånegatan...

Han rusade över gatan och sprang så fort han orkade åt det hållet.

I hörnet till Skånegatan tvärstannade han.

— At vilket håll...? Han hade hört puttret här...

Han såg ingenting. Snyftande vände han först och satte av österut, men hejdade sig nästan genast. Han höll på att springa på en mopedist som kom stickande nerfrån Nytorrgsgatan — det var en annan moped. Han hade kommit över gatan. Nu vände han på nytt och rusade åt andra hållet. Framför honom låg Skånegatan rak som ett streck. Ljuset från gatlyktorna speglade sig i lackeringen på de förbiglidande bilarna. En signal och en ilsken röst.

— Hallå där, pysen!

Bert hade stannat mitt i trafiken. Förvirrad tog han ett tvärskutt upp på trottoarkanten. Stannade ett ögonblick och kände hjärtat spritta som en förskrämd harunge.

Ingen moped.

I halv panik rusade han neråt Södermannagatan. Han hade hunnit till nästa kvarter då han såg en figur skymta inne mellan husblocken. Han tvärstannade.

— Dan! ropade han. Dan!

Pojken som gick mitt på gatan stannade och vände sig.

Det var inte Dan. Bert kunde bara vinka avvärjande med handen.

— Dan var borta! Ricki fanns här inte. Om bara Ricki hade funnits här!

Någonstans neråt Katarina skola hörde han en bilmotor göra en rivstart som gav eko mellan husen. Då kände han något rinna över kinden och tog ett tag med handen och insåg plötsligt att han grät. Han svalde och försökte dämpa sig. På nytt satte han fart neråt gatan. Tårarna började